

VERSCHEURD

Bij Clavis Uitgeverij staan jongeren centraal.
Wij geloven namelijk dat de wereld van morgen er zal
uitzien als de dromen van onze jeugd. Het is onze missie
om hun leefwereld elke dag zo mooi mogelijk te maken.

VERSCHEURD

Gerard van Gemert

Gerard van Gemert

Verscheurd

© 2025 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: spanning, misdaad, drugs

NUR 283/284

ISBN 978 90 448 5304 9

D/2025/4124/058

Alle rechten voorbehouden

Tekst- en datamining niet toegestaan

www.clavisbooks.com

www.gerardvangemert.nl

Andere boeken van Gerard van Gemert bij Clavis

In de serie 'Eilandgeheimen'

Verlamd

Vermist

Verdacht

Verdronken

Verlaten

Verzwegen

Verraden

Over voetbal

De serie 'Kief de goaltjesdief' (7+)

De serie 'De Voetbalgoden' (9+)

De serie 'FC De Madonnas' (10+)

De Afrikaboeken (11+)

De serie 'Stijn gouden belofte' (12+)

Over voetbal én hockey

De serie 'De Voetbalhockeyers' (9+)

Over hockey

De serie 'De stoere hockeybende' (7+)

De serie 'De Hockeyweeling' (12+)

Over geschiedenis

De serie 'Kleine helden van toen' (7+)

Verder zijn er de boeken *De wens van de Havikshorst* (in samenwerking met Make-A-Wish), *Ademloos* (over vluchtelingen en voetbal), *Vastberaden* (over pleegzorg), *Het magische kindershuis*, *Felinia en de verdwenen kinderen* en *Felinia en de vloek van Zorana* (fantasy), *Uitgespeeld* en *Ontzet* (over de Tweede Wereldoorlog), *Wapenbroeders* (over de tijd van Napoleon) en *Het einde tegemoet* (over de 17de eeuw).

1

'Nou, succes.' Tristans moeder liet de auto voor de ingang van het ziekenhuis stoppen. 'Ik wacht op de parkeerplaats.'

Tristan zuchtte diep, opende het portier en stapte uit. 'Kun je niet mee naar binnen?' Hij wist het antwoord al, maar stelde de vraag toch.

'Nee, Tris.' Zijn moeder kneep haar lippen op elkaar. 'Lisa ligt op de intensive care. De verpleging heeft heel duidelijk aangegeven dat alleen jij daar naar binnen mocht, toen ik ze belde.'

Tristan legde zich erbij neer. Hij wist dat het zo was. Zijn moeder had het nummer van de afdeling gebeld. De verpleegster was duidelijk. Alleen klasgenoten waren welkom, niet hun ouders. Hij was al blij dat zijn moeder hem wilde brengen. 'Dat doe ik maar één keer, hoor,' had ze erbij gezegd.

Tristan wist dat zijn moeder een hekel aan ziekenhuizen had, en dat was nog zacht uitgedrukt. Je kon het best een fobie noemen. Sinds opa na drie weken ziekenhuis was overleden, had zijn moeder er geen voet meer over de drempel willen zetten. Ook niet toen haar beste vriendin was opgenomen vanwege een leveraandoening. 'Die komt alleen nog in het ziekenhuis als een van ons er ligt,' had

Benjamin gezegd. En daar zou Tristans broer best gelijk in kunnen hebben gehad. De gedachte aan Benjamin maakte hem meteen weer verdrietig. Tristan kon niet in woorden uitdrukken hoezeer hij zijn broer miste.

Met zijn rechterarm duwde Tristan het knuffelbeertje dat hij voor Lisa had gekocht tegen zich aan. Met kleine passen, alsof hij daarmee het bezoek kon uitstellen, liep hij naar de ingang. De automatische draaideur kwam in beweging toen hij vlakbij was.

De geur in het ziekenhuis overviel hem. Het deed hem denken aan de periode dat opa hier had gelegen. Het was een zwarte periode geweest. Als hij daaraan terugdacht, was het alsof zijn hoofd in die tijd vol had gezeten met donkere wolken. Iedere dag was er de hoop dat het beter zou gaan dan de dag ervoor. En telkens weer de teleurstelling omdat dat niet het geval was. Dag na dag, nacht na nacht. Tot die dag waarop ze met spoed werden opgeroepen en bij de deur werden opgevangen door een verpleegster. Aan haar gezicht kon Tristan al zien dat ze te laat waren. Het gevoel dat hem destijds had overvallen, kon hij zo weer oproepen. Tegen Benjamin had hij toen gezegd dat hij zich zijn hele leven zo zou kunnen voelen. Benjamin had geantwoord dat het wel zou slijten. Tristan hoopte maar dat hij gelijk had.

Op de borden in het midden van de hal keek Tristan waar hij naartoe moest. Derde verdieping, afdeling H313.1. Lisa lag op kamer 8. Bij de lift hoefde hij niet lang te wachten. Die ging open voor hij op het knopje kon drukken. Twee verplegers duwden een bed naar buiten. Degene die het dichtst bij hem stond, knikte naar hem.

Tristan duwde op de 3 en wachtte tot de deur dichtging. Een uitgestoken hand voorkwam dat. Een blond meisje wachtte tot de

liftdeur weer opengleed en stapte toen hijgend naar binnen.

‘Net op tijd,’ zuchtte ze terwijl ze haar lange blonde haren vastpakte en ze met een roze elastiekje in een staart achter haar hoofd samenbond. ‘O, hoi,’ zei ze toen ze Tristan zag staan.

‘Waar moet je heen?’ vroeg Tristan. Zijn hand bewoog naar de knopjes.

‘Drie,’ antwoordde ze.

‘Ik ook.’ Tristan trok zijn hand terug.

Zwijgend wachtten ze tot de deur weer dichtging en de lift in beweging kwam. ‘Ook naar de 1c?’ vroeg het meisje.

Tristan knikte. ‘Er ligt een vriendin van me.’

Het meisje trok haar mondhoeken naar beneden. ‘Heftig. Ik kom voor mijn oma.’

Tristan knikte nauwelijks merkbaar. ‘Ook niet leuk,’ zei hij zacht.

‘Is die voor je vriendin?’ Ze wees naar het knuffelbeertje.

Tristan hield het omhoog. ‘Ja, ze houdt van knuffels. En die gaan niet dood.’

‘Gaat het zo slecht met haar?’ vroeg het meisje geschokt.

‘Nee,’ haastte Tristan zich te zeggen. ‘Ik dacht aan bloemen. Als je bloemen meeneemt, gaan die dood. Knuffels niet.’

Het meisje glimlachte.

Er klonk een zachte ping voordat de deur van de lift openging.

‘Waar moet jij heen?’ vroeg het meisje.

Tristan keek op het bordje. ‘Linksaf, denk ik.’

Het meisje fronste. ‘Die afdeling is toch dicht?’

Tristan haalde zijn schouders op. ‘Volgens mij niet.’

‘Oké ... Ik moet die kant op.’ Het meisje wees naar rechts. ‘Tot kijk,’ zei ze.

Tristan wilde cool reageren, maar wist niet meteen hoe. ‘Dag,’ zei hij uiteindelijk zacht toen het meisje hem al niet meer kon horen. Met grote stappen was ze weggelopen. Ze kwam hier duidelijk vaker. Afdeling H313.1 was naar links, dat stond duidelijk op het bordje. Met lood in de schoenen en een steen op zijn maag liep Tristan langzaam de gang in. Hij was bang voor wat hij zou aantreffen in kamer 8. Hoe erg was Lisa eraan toe? Lag ze aan allerlei slange-tjes? Was ze herkenbaar? En wat moest hij doen als hij bij haar was? Moest hij tegen haar praten? Kon ze hem horen? Zo ja, wat moest hij dan tegen haar zeggen?

‘Kan ik je helpen?’

Tristan was zo in gedachten verzonken dat hij niet doorhad dat een verpleegster naast hem liep en hem vriendelijk aankeek. ‘Ehm ...’ begon hij. ‘Ik zoek kamer 8.’ Om duidelijk te maken wat hij kwam doen, hield hij de knuffel omhoog.

‘Kom je voor Lisa? Dan ben jij Tristan.’

Tristan knikte en voelde opluchting. De verpleegster was niet verrast dat er iemand op bezoek kwam. Misschien betekende dat dat het minder erg was dan hij zich voorstelde. Hoewel, als je toegetakeld bent door een wild dier en maar op het nippertje door verzorgers bent gered, kan het niet meevallen, toch?

‘Goed dat je van tevoren even hebt gebeld om te vragen of je mocht komen,’ zei de verpleegster.

Tristan knikte. Hij schatte dat de verpleegster hooguit twintig was. Misschien was ze nog in opleiding.

‘Kom maar mee.’ De verpleegster liep een halve pas voor Tristan. ‘Ben je haar vriendje?’

Tristan grinnikte en schudde zijn hoofd. Hij was close met Lisa,

maar meer ook niet. Dat kwam ook doordat ze het vriendinnetje van Benjamin was. Lisa had iets innemends en kon met iedereen goed opschieten. Ze was attent en had voor haar klasgenoten geregeld een vriendelijk woord over. ‘Ik zit bij haar in de klas,’ antwoordde hij.

‘Aha.’ De verpleegster ging rechtsaf langs een ruimte waar normaal gesproken mensen zaten. Nu was er niemand. WACHTKAMER, stond op een bordje naast de deur. ‘We zijn er bijna, hoor. Haar ouders zijn er ook. Een van de twee moet de kamer verlaten voor jij bij haar mag. Lisa mag hooguit twee mensen tegelijk op bezoek hebben.’

Daar had Tristan niet op gerekend. Vooraf had hij gedacht dat hij alleen bij Lisa’s bed zou zitten, en niet met nog iemand anders erbij. Al helemaal niet met haar moeder of vader. Stom van me, dacht hij, haar ouders wijken natuurlijk geen seconde van haar zijde. Hij wist al niet of hij iets tegen Lisa moest zeggen, en zo ja, wat dan. Maar over welk onderwerp moest hij het in hemelsnaam met haar ouders hebben?

‘Wacht hier maar even.’ De verpleegster liep naar binnen. *L. de Vaart*, las Tristan op het naamplaatje naast de deur. Ze lag dus alleen op de kamer. Dat was waarschijnlijk altijd zo op de IC. Zijn opa had ook alleen gelegen.

Terwijl Tristan stond te wachten, liep er een dokter voorbij. Hij knikte hem toe en glimlachte. Mensen in ziekenhuizen hebben een band, bedacht Tristan. Niemand is hier voor de lol.

De deur van de kamer van Lisa ging open. De verpleegster kwam naar buiten, gevolgd door een man. Dat moest de vader van Lisa zijn. Tristan zag geen gelijkenis. Het leek erop dat hij niet blij was dat hij de kamer moest verlaten. Zijn gezicht stond strak en zijn

ogen zochten meteen degene voor wie hij plaats moest maken. Hij bleef voor Tristan staan. ‘En jij bent?’ vroeg hij onvriendelijk.

Tristan slikte een keer. ‘Tristan,’ antwoordde hij met een kraak in zijn stem. ‘Ik zit bij Lisa in de klas. Ik ben de jongere broer van Benjamin.’

‘Was je erbij?’ vroeg de vader van Lisa.

‘Ik was wel mee op schoolreis,’ zei Tristan zacht. ‘Maar ik was er niet bij toen het gebeurde.’

‘Tristan wil graag even bij Lisa op bezoek.’ De verpleegster had vast wel door dat Tristan zich niet op zijn gemak voelde door de manier waarop Lisa’s vader hem aansprak. ‘Dat is ook goed voor Lisa,’ ging de verpleegster verder. ‘Verandering van de mensen om haar heen. Het zal haar hersenen prikkelen. En hij heeft iets voor haar meegebracht.’

De vader van Lisa vond het duidelijk niet fijn dat iemand anders bij zijn dochter aan het bed zou gaan zitten. Of misschien was het omdat Tristan als klasgenoot in de buurt was toen het ongeluk met Lisa gebeurde. Dan was hij dus ook een van degenen die het had kunnen voorkomen.

De verpleegster had dat ook door. ‘U moet het juist waarderen dat een jongen van haar leeftijd uw dochter komt bezoeken. De meesten durven dat niet. Trouwens, veel volwassenen schrikken er ook voor terug. Als uw dochter bij kennis zou zijn, zou ze het vast fijn vinden.’

De houding van Lisa’s vader veranderde. Zijn gezicht ontspande een beetje en het vuur in zijn ogen doofde. Hij haalde een keer diep adem. ‘Oké, als je het zo bekijkt ...’

‘Kom maar.’ De verpleegster pakte Tristan bij zijn mouw. Waar-

schijnlijk wilde ze voorkomen dat de vader van Lisa zich bedacht.

Tristan volgde de verpleegster. Met zijn rechterhand veegde hij zweetdruppeltjes van zijn bovenlip. In het ziekenhuis was het niet koud, maar nou ook weer niet zo warm dat het zweet je spontaan uitbrak. Het moest de spanning zijn, en de onzekerheid over hoe hij Lisa zou aantreffen.

In de kamer hing een andere geur dan in de rest van het ziekenhuis. Tristan kon die niet meteen thuisbrengen. Het leek een combinatie van medicijnen, schoonmaakmiddelen en nog iets. Uit apparaten achter en naast het bed van Lisa kwamen hoge en lage piepjes in verschillende ritmes. In de kamer was weinig licht, maar genoeg om het bed te kunnen zien waarin Lisa lag. Aan de andere kant zat Lisa’s moeder. Het kostte haar moeite om naar Tristan te glimlachen. Haar gezicht straalde verdriet en machteloosheid uit.

‘Kom maar hier zitten.’ De verpleegster schoof de stoel naar achteren die aan deze kant van het bed stond. Daar had Lisa’s vader vast op gezeten.

‘Dank u,’ zei Tristan op fluisterton, terwijl hij ging zitten.

‘Je mag hier gewoon hardop praten, hoor,’ zei de verpleegster. ‘Dat is zelfs goed voor Lisa.’ Ze legde haar hand op zijn schouder en kneep er even in. Daarna verliet ze de kamer, waarna er een ongemakkelijke stilte viel.

‘Hoe gaat het met Lisa?’ vroeg Tristan na een tijdje.

‘Niet goed, zoals je ziet,’ antwoordde haar moeder kortaf.

Tristan had, sinds hij was gaan zitten, zijn hoofd gebogen en zijn ogen op de vloer gericht gehouden. Hij wilde de schok door hoe Lisa erbij lag zo lang mogelijk uitstellen. Maar nu ging hij toch rechtop zitten en liet hij zijn blik van Lisa’s voeten naar haar hoofd gaan.